

π. Παντελεήμων Μανουσάκης: “Τι θα έλεγα σ’ έναν άθεο”

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=100574>]

Επιμέλεια Συνέντευξης: Ηρακλής Αθ. Φίλιος

- 9. Αν είχατε απέναντί σας έναν άθεο και συζητούσατε μαζί του για τον Χριστό, κι εκείνος Τον δεχόταν μόνο ως ιστορικό πρόσωπο, πάνω σε ποια βάση θα θεμελιώνατε τη σκέψη σας για να συζητήσετε μαζί του;**

Μια και μιλήσαμε για την πίστη και την γνώση προηγουμένως προσέξτε την εξής διαφορά: ο πιστός πιστεύει πως υπάρχει ο Θεός, ο άθεος γνωρίζει πως δεν υπάρχει ο Θεός γι’ αυτό και δεν πιστεύει. Έτσι έχουμε το παράδοξο ο άθεος να γνωρίζει για τον Θεό περισσότερα απ’ όσα γνωρίζει ο πιστός. Το παράδοξο αυτό δείχνει την ανακολουθία της αθεΐας ως άποψης, ιδιαιτέρως όταν μεταβάλλεται, όπως έχει ήδη γίνει για παράδειγμα στην Αμερική, σε στρατευμένη αθεΐα, και τότε αποκτά μνημεία, εκκλησίες και τον ίδιο άκαμπτο δογματισμό που καυτηριάζει στις λεγόμενες οργανωμένες θρησκείες. Αντιθέτως, έχω μεγάλο σεβασμό προς τους ανθρώπους που ομολογούν πως δεν γνωρίζουν αν ο Θεός υπάρχει ή όχι. Συνήθως, αυτούς τους ανθρώπους τους βασανίζει το ερώτημα για την ύπαρξη του Θεού. Από την άλλη, δεν αισθάνονται δυνατοί στην πίστη τους ώστε να πιστεύουν ή δεν τους αρκεί η πίστη, χρειάζονται και την βεβαιότητα. Μην ξεχνάτε πως και η πίστη είναι δώρο, είναι δοσμένη από τον Θεό και δεν είναι κτήμα ή κατόρθωμα του κάθε ανθρώπου. Άρα θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε μεταξύ των δύο αυτών στάσεων: του αθεϊσμού και του αγνωστικισμού.

Στην υποθετική περίπτωση που συνομιλούσα με κάποιον ο οποίος αποδεχόταν την ιστορική ύπαρξη του Ιησού Χριστού αλλά όχι την θεότητά Του, φαντάζομαι πως πρώτα θα ρώταγα αν πιστεύει εκείνος στην ύπαρξη του Θεού. Αν όχι, δεν ωφελεί σε τίποτα να προσπαθήσω να τον πείσω πως ο Χριστός ήταν και Θεός αφού δεν πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού εν γένει. Θα έπρεπε, επίσης, να συμφωνήσουμε στην αυθεντία των Ευαγγελίων: στο αν τα αποδέχεται ως αυθεντικά ιστορικά κείμενα τα οποία διασώζουν κάποια τουλάχιστον ιστορική ακρίβεια. Αν συμφωνούσαμε στην πιστότητα των Ευαγγελίων, τότε θα μπορούσε να γίνει μια συζήτηση για το ποιός είναι ο Χριστός. Διότι στα Ευαγγέλια μας παρουσιάζεται ένας άνθρωπος ο οποίος αυτοπροσδιορίζεται ως ο Υιός και αποσταλμένος του Πατρός, ως ίσος με τον Πατέρα, ως προϋπάρχων του Αβραάμ, ως έχων εξουσία έναντι του Νόμου, κ.λ.π.

Αν πάρουμε αυτές τις δηλώσεις στα σοβαρά τότε δύο είναι τα ενδεχόμενα: ή είναι αλήθεια ή είναι ψέματα. Αν είναι ψέματα, τότε έχουμε να κάνουμε με μια μοναδική περίπτωση ενός μεγαλομανούς τρελού. Αν όμως είναι αλήθεια, τότε υποχρεωνόμαστε να τα αποδεχτούμε όσο και αν μας ξενίζουν. Η εικόνα που τα Ευαγγέλια μας διασώζουν για τον Ιησού Χριστό δεν ανταποκρίνεται σε αυτήν ενός μεγαλομανούς τρελού. Βλέπουμε έναν άνθρωπο ισορροπημένο, που αποφεύγει την δημοσιότητα και την αυτοπροβολή, που σπλαχνίζεται τους ανίσχυρους και τους

πονεμένους, που μιλάει με εικόνες και παραβολές που αποδεικνύουν ένα συνετό μυαλό, κ.λπ. Δεν είναι αυτά τα χαρακτηριστικά ενός τρελού. Άρα, όταν ισχυρίστηκε πως είναι κάτι περισσότερο από ένας απλός άνθρωπος, όταν αποκάλυψε πως είναι ο αποσταλμένος εκ του Πατρικού κόλπου, Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού, τότε θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά τους ισχυρισμούς Του διότι δεν μπορούμε να διαλέγουμε κάποια χωρία του Ευαγγελίου με τα οποία συμφωνούμε, αλλά να απορρίπτουμε άλλα. Αν δεχόμαστε τα Ευαγγέλια τα δεχόμαστε στην ολότητά τους, και η μαρτυρία που οι Ευαγγελιστές προσφέρουν στους αναγνώστες τους ήταν τότε όπως και σήμερα η ίδια: το μυστήριο του Ιησού Χριστού: τέλειου ανθρώπου και τέλειου Θεού.

[Συνεχίζεται]

Επιμέλεια Συνέντευξης: Ηρακλής Φίλιος